

நாயன்மார் தேவாரங்களில் ஈழத்துச் சிவாலயங்கள் -

ஒரு மொழிநோக்கு -

கலாநிதி. சுபதினி ரமேஷ்,

முகவுரை

சைவம் என்பது சிவநெறியே. சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைக் கருவூலங்களாக வடமொழியில் ஆகமங்களும், தமிழ்மொழியில் திருமுறைகளும் உள்ளன. உண்மையான சித்தாந்தம் இவையிரண்டு கருவூலங்களையும் சார்ந்தே இருக்க வேண்டும். அவற்றுள் ஒன்றைத் தவிர்த்து ஒன்றை மட்டும் மேற்கொள்ளுதல் கூடாது. சிவஞான போதநூலில் ஆகம வழிப்பட்ட சாத்திரநெறியும் உண்டு. திருமுறை வழிப்பட்ட தோத்திர நெறியும் உண்டு. இத்தோத்திர நெறியில் நின்று சமயத்தைப் பரப்பியவர்கள் நாயன்மார்கள்.

பதினான்காம் நூற்றாண்டில் எழுந்த பக்தி இலக்கியங்கள் பாமர உள்ளங்களைக் கொள்ளை கொண்டதை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிகுதியும் காணலாம். வறியவர், அறிவற்றவர், உயர்ந்தவர், வலியவர் ஆகிய யாவரும் பக்திமார்க்கத்தைக் கைக்கொள்ளும் வகையில் எழுந்தவையே தேவாரத்திருப்பதிகங்களாகும். அவ்வகையில் நாயன்மார் பாடிய தேவாரங்களில் ஈழத்துச் சிவாலயங்களும் இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். இச்சிவாலயங்களைப் போற்றிப்பாடிய தேவாரங்களின் மொழியை ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தேவாரம் என்பதன் பொருள்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் பேரகராதி தேவாரம் என இரண்டு சொற்கள்

உண்டு எனக் கூறகிறது. இங்கு தேவாரம் என்பதற்கு இரண்டு பொருள்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அது deevaarha என்னும் வடசொல்லாக இருக்குமோ என ஐயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. இவ் வடசொல்லுக்கு 'Worthy of God', 'Divine' என்பது பொருள். மற்றொரு தேவாரம் எனுஞ் சொல் சம்பந்தர், அப்பர் சுந்தரர் ஆகிய நாயன்மார்கள் பாடிய திருமுறைகளைக் குறிக்குஞ் சொல் எனவும், அது தேவும், வாரமும் புணர்ந்தமைந்தது எனவும் காட்டி அதன் பொருள் கடவுள் மீது பாடப்படும் வாரப்பாடல் எனவும் அவ்வகராதி கருதுகிறது. தே என்பது கடவுள், வாரம் என்பது ஒரு வகை இசைப்பாட்டு.

தேவாரம் என்ற சொல்லைத் தேவ + ஆரம் எனப் பிரித்து 'இறைவனுக்கு மாலையாயது' எனப் பொருள் கூறுவர் சிலர். மேலும் சிலர் தே + வாரம் எனப் பிரித்துத் 'தெய்வத்தினிடத்து அன்பை விளைவிப்பது' எனப்பொருள் கூறுவர். வாரம் என்பதற்கு அன்பு எனவும் பொருளுண்டு. தமிழ்ப்பேரகராதி கொள்ளும் முறை பொருத்தமானது போல் தோன்றினாலும் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமிருப்பது போல் தெரிகிறது. டாக்டர். துரையாங்கனார் முதலான பல அறிஞர்களும் தேவாரம் என ஒரு சொல்லே உண்டு எனக் கொண்டு ஆராய்கின்றனர். தேவாரம் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் 'கோவில்' என்னும் பொருளும் உண்டு எனத் தென்னிந்தியக் கோயிற்

சாசனங்கள் என்னும் நூல் எடுத்துக் காட்டுகிறது. (சுப்பிரமணியன் : பக். 1450) டாக்டர். துரையாங்கனார் அவர்கள் இச் சொல்லுக்கு 'வழிபாட்டறை' என்னும் பொருள் உண்டு என வலியுறுத்துவது போல் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆனால் இதனைத் தமிழ்ப் பேரகராதி சுட்டிக்காட்டவில்லை.

கல்வெட்டுக்களின் துணைகொண்டு தேவாரம் என்னுஞ் சொல்லின் தோற்றத்தையும், வரலாற்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியும் எனத் தெரிகிறது. தேவாரம் என்னும் சொல் முதன் முதலில் கல்வெட்டுக்களிலேயே இடம்பெற்றுப் பின்னர் இலக்கிய வழக்கிற்கு வந்துள்ளது என்பதே இதற்குக் காரணம். பத்தாம் நூற்றாண்டளவில் இச்சொல் கல்வெட்டுக்களில் வழக்கிற்கு வந்தது எனவும், பதினான்காம் நூற்றாண்டளவில் தான் மூவர் திருமுறைகளைக் குறிக்கத் தொடங்கியது எனவும் சதாசிவபண்டாரத்தார் போன்ற கல்வெட்டாராய்ச்சியாளர் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். தேவாரம் என்னுஞ் சொல் ஆட்சிக்கு வந்த தொடக்ககாலத்திலிருந்து பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரை கோவில், வழிபாட்டறை, வழிபாடு, வழிபடுதெய்வம் என்னும் பொருளில் வழங்கி வந்திருக்கிறது.

தேவாரம் என்னுஞ் சொல் தொகை நூல்கள், காவியங்கள் முதலான பண்டைய இலக்கியங்களில் காணப்பெறாமை இங்கு கருதத்தக்கது. தேவபாணி என்ற சொல்லைப் போன்றே 'தெய்வத்தைப் பற்றிய இசைப்பாடல்' என்ற பொருளில் தேவாரம் என்னுஞ் சொல் படைக்கப்பட்டது என அறிஞர் வெள்ளைவாரணர் கருதுகின்றார். தமிழ்ப் பேரகராதியும் இம் முடிவே கொள்ளுதல் முன்னர் எழுத்துக்காட்டப் பட்டது. அப்பொதுப் பொருளுடைய அச்சொல்

பின்னர் தேவாரத்தைக் குறிக்கவந்தது என்பர் அவ்வறிஞர்.

நாயன்மார்கள்

பன்னிரு தேவாரத் திருமுறைகளைப்பாடி சைவ உலகுக்கு நற்கதி காட்டிய நாயன்மார்களுள் திருஞான சம்பந்தர் முதன்மையானவர். இவர் பாடிய தேவாரங்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளுக்குள் அடங்குகின்றன. இவற்றை முறையே முதலாந்திருமுறை, இரண்டாந்திருமுறை, மூன்றாந்திருமுறை எனத் தொகுத்துள்ளார் நம்பியாண்டார் நம்பியவர்கள். அடுத்து இடம் பெறுபவர் ஞானசம்பந்தருக்குச் சம காலத்தவர் ஆகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். இவர் பாடிய திருமுறைகள் முறையே நாலாம், ஐந்தாம், ஆறாந் திருமுறைகளாகவும் இவ்விருவர்க்கும் காலத்தாற் பிந்தியவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இயற்றிய தேவாரங்கள் ஏழாம் திருமுறையாகவும் பத்தி இலக்கியங்களில் இடம் பெறுகின்றன. இவர்களுள் ஈழத்துச் சிவாலயங்கள் பற்றிப் பாடல்கள் பாடியவர்கள் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் ஆனார்கள்.

பாடல் பெற்ற தலங்கள்

ஈழத்தில் கோயில்கள் பழமையில் பெருமையும், சிறிந்த வரலாற்றுச் செய்திகளையும், கலைச் செல்வங்களையும் கொண்டு திகழ்கின்றன. அவ்வாறு சிறப்புப் பெற்றவற்றுள் திருக்கேதீச்சரம், திருக்கோணேச்சரம் இரண்டுமே முக்கியமானவையாகும். இங்குள்ள புராதன சிவாலயங்களிலே இவை இரண்டும் பல தனிச் சிறப்புக்களைச் கொண்ட கோயில்களாகும். பல நூற்றாண்டுகளாக அங்கு இடையறாது வழிபாடுகள் நிலைபெற்று வந்துள்ளன. தேசத்துக்

கோயில்கள் என்று ஈழத்தின் கிழக்குப் பிரதேச மக்களால் பாராட்டப்படும் ஏழு சிவாலயங்களுள் இவையிரண்டும் முக்கியமானவையாகும்.

இவ்விரு கோயில்கள் பற்றியும் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் இராமேச்சரத்துக்கு எழுந்தருளிய போது, அங்கிருந்து கொண்டே வணங்கித் திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளனர். சம்பந்தர் தனது தேவாரங்களில் திருக்கேதீச்சரம், திருக் கோணேச்சரம் ஆகிய இரண்டையும் வணங்கிப் பாடினார். ஆனால் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருக்கேதீச்சரம் பற்றி மட்டுமே பாடியுள்ளார்.

வரலாற்றுப் பின்னண

“திருக்கோவில் இல்லாத திருவிலூரும் ...
..... ஊரல்ல அடவிகாடே”

என்பார் அப்பர் சுவாமிகள். நாயன்மார் போற்றிய திருக்கேதீச்சரமானது மாதோட்டம் என அழைக்கப்படும் ஊரில் அமைந்துள்ளது. இவ் மாதோட்டம் என்ற பெயர் பாளி சிங்கள இலக்கியங்களில் ‘மாதீர்த்த’, ‘மாதீத்தபட்டின’, ‘மாதோட்ட’, ‘மகாதுவட்ட’ என அழைக்கப்பட்ட ஒரு துறைமுக நகரமாகும். இத்துறைமுக நகரம், தமிழிலக்கியத்தில் மாந்தை, ‘மாதோட்டம்’ என அழைக்கப்படுகிறது. இத்துறைமுகத்திற்கும், தமிழகத்திலுள்ள துறைமுகத்திற்குமுள்ள தொடர்பு காரணமாக மக்கள் டுட்பெயர்ச்சி, அரசியற் படையெடுப்புகள், வர்த்தக கலாச்சார உறவுகள் பற்றிக் கூறுகின்றன. இவை மாந்தையுடன் தமிழகத்திற்கிருந்த நெருக்கமான உறவுக்குச் சான்றாகும். இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணியில்தான் சோழர் ஆட்சியில் மாதோட்டம் அவரவர்களது நிர்வாகத்தில் ஒரு

வளநாடாகவும், சோழரின் உபதலைநகராகவும் முதன்மை பெற்றது. (இந்திரபாலா:1969:41 - 48).

இன்னொரு வகையில் மாதோட்டம் என்ற நகரின் பெயர் மகாதுவட்டாபுரம் என்பதன் மருவிய வடிவமாகவும் அமையலாம். ஏனெனில் துவட்டா என்ற முனிவர் தவஞ் செய்ததால் இப்பெயர் பெற்றது எனக் கொள்ளப்படுகிறது. கேதீச்சரம் என்பது கோவிலின் பெயர். மாதோட்டக் கேதீச்சரம் என்பது பதிகமாகும். அது மட்டுமன்றி மாதோட்ட நன்னகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் கேதீச்சரர் இறைவி - கௌரியம்மை. இதனாலும் இத்தலம் திருக்கேதீச்சரம் என அழைக்கப்படுகிறது.

இதே போன்றே திருக்கோணமலை என்னும் பெயர் திரிக்கோணமலை எனவும் திருக்கணாமலை எனவும், கோணமலை எனவும் பல்வேறு விதமாக அழைக்கப்படுகிறது. இது தட்சிண கையம் மூன்றனுள் ஒன்றாகும். கோணம் - வளைவு : கூரியநுனி - முனை அதாவது சிகரத்தைக் குறிக்கிறது.

இலங்கையில் (ஈழம் என்பதன் மறுபெயர்) இருந்து ஆட்சி செய்த சிங்கள அரசன் கேட்டதன் பேரில் வீரபாண்டியன் இலங்கைமீது படையெடுத்து வட இலங்கை அரசை (ஈழ அரசு) வெற்றி கொண்டு, அவ்வரசின் கொடிகள் பறந்த கோணமலையிலும், திரிகூடகிரியிலும் (திருகோணமலை) பாண்டியனின் இரட்டைக் கயல் இலட்சனையைப் பொறித்தான். (நீலகண்ட சாஸ்திரி : 1937 : 59) இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணியும் சிறப்புடும் வாய்ந்த இத்தலத்தின் இறைவன் - கோணேசுவரர்: தேவி - மாதுமையாள் இதனால் திருக்கோணேச்சரம் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

தேவாரம் மொழிநோக்கூ

நாயன்மார் பாடியருளிய தேவாரங்களில் முறையே திருக்கேதீச்சரம் பற்றி பதினொரு பதிகங்களும், திருக்கோணேச்சரம் பற்றி பதினொரு பதிகங்களும் காணப்படுகின்றன. இதில் பத்து பதிகங்களை திருக்கேதீச்சரத் தலத்தின் மீது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியுள்ளார்.

சம்பந்தர் பாடல்களில் எவ்வாறு மொழிகையாளப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பார்ப்போமானால், பாமரரும் படிக்கும் வகையில் அமைகின்ற அதேவேளையில் அங்கு கடினமான சொற்றொடர்கள், சொற்புணர்ச்சிகள் கையாளப்பட்டுள்ளமையைக் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது. இது உயர்ந்த தமிழ்ப்புலமையுடையோராலேயே படித்துணர முடியும்.

உ-ம் :

1. திருக்கோணமலைப்பதிகம் :

“விழித்தவன் றேவி வேண்டமுன் கொடுத்த
விமலனார் கமலமார்பாதர்
தெழித்து முன்னரற்றுஞ் செழுங்கடற்றரளஞ்
செம்பொறுமிப்பியுஞ்சுமந்து”

(பாடல் 4)

“எடுத்தவன்றருக்கையிழித்தவர் விரலா
லேத்திட வாத்தமாம்பேறு
தொடுத்தவர் செல்லுந்தோன்றிய பிறப்பு
யிறப்பறியாதவர் வேள்வி”

(பாடல் 8)

2. திருக்கேதீச்சரம் பதிகம்

“பொடிகொண்மேனியர்புவியதனரையினர்
விரிகருகரத் தேந்தும்
வடிகொண்முலிலைவேலினர் நுலினர்
மறிகடன் மாதோட்டத்
தடிகளாதரித்திருந்த கேதீச்சரம்

பரிந்த சிந்தையராகி

முடிகள் சாய்த்தடி பேணவல்லார் தம்
மேன்மொய்த்தெழும் வினைபோமே”

(பாடல் 4)

இவ்விரு பதிகங்களிலும் கடினமான சொற்பிரயோகங்களும், சொற்றொடர்களும் காணப்படுகின்றன. இவற்றைப் பிரித்து வாசிக்க முற்படுவது கடினம். அதுமட்டுமன்றி இங்கு சந்தி விதிகள் முற்றுமுழுதாகப் பேணப்பட்டுள்ளன. இங்கு ஒவ்வொரு விதிகளும் மிக நுணுக்கமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

உதாரணமாக,

“கரைகெழு சந்துங் சாரகிற் பிளவு ...”

“பனிதிளந்திங்கட்பைந்தலை நாடகம்..”

“தெழித்து முன்னரற்றுஞ் செழுங்கடற்றரளஞ்”

“எடுத்தவன்றருக்கை யிழித்தவர் ...”

போன்றவற்றை இப்பதிகங்களில் காணலாம்.

மேலும் திருக்கேதீச்சரம் பதிகங்களில் கடினமான சொற்றொடர்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“விருது குன்றமாமேருவினாணரவாவன
லெரியம்பாய்”

“பொடிகொண்மேனியர் புவியதனரையினர்
யினர் விரிதருதரத்தேந்தும் ...”

“மாடெலாமணமுரசெனக்கடலின் தொலி
கவர் மாதோட்டத்”

இக்கடினமான சொற்றொடர்களுடன் மாறாக இலகுவான சொற்கள், சொற்றொடர்களும் காணப்படுகின்றன.

உதாரணம் :

“கடிதெனவந்த கரிதனையுரித்து ...”

“பிடியன நடையாள் பெய்வளை மடந்தை ...”

“தாயினு நல்ல தலைவரென்றடியார்”

சம்பந்தர் தேவாரங்களில் காணப்படும் இத் தன்மையை, சுந்தரர் தேவாரங்களில் குறிப்பிட முடியவில்லை. ஏனெனில் இவரின் பாடல்கள் யாவும் பாடுவதற்கு இலகுவாக, புரிந்து கொள்ளக் கூடியவகையில் அமைந்துள்ளன. அதுமட்டுமன்றி அவரின் சொற்களைக் கையாளுந்திறன் மக்களது உள்ளத்தைப் பக்தி வெள்ளத்தை தூண்ட முற்படுகிறது. அதாவது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தனது கருத்தைப் புலப்படுத்தக் கைக்கொள்ளும் மொழி இலகுவானது. அதாவது அவர் மொழியைப் பயன்படுத்துகிற முறையே அதற்குக் காரணம்.

உதாரணமாக :

“கரிய கறைக்கண்டன்னல் கண்மேலொரு
கண்ணான் ...”

“ஊனத்துறு நோய்கள்ளடியார் மேலொழித்
தருளி...”

“சடுவார் பொடி நிறுந்நல துண்டப்
பிறைக்கீழும் ...”

அத்துடன் இவர் கையாண்ட சொற்தொடர்களில் புணர்ச்சிகள் காணப்பட்டாலும் அவை இலகுவானவையாக, உச்சரிப்பதற்கு உகந்தவையாக அமைகின்றன. எனவே சம்பந்தருடன் ஒப்பிடும்போது சுந்தரரின் மொழி இலகுவானதாக அமைகிறது. எது எவ்வாறெனினும் தேவாரங்களில் காணப்படும் இம்மொழித் தன்மைகள் உள்ளத்து பக்தியைத் தூண்டக் கூடியனவாக அமையவேண்டும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. ஆய்வுக்கோவை, பதினான்காவது, கருத்தரங்க மலர், தொகுதி 2, 1982, அண்ணாமலைநகர்.
2. சுப்பிரமணியன் தி. நா., “தென்னிந்தியக் கோயிற் சாசனங்கள்” தொகுதி 3, பகுதி 2.
3. திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம், திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடம், 1950.
4. புஸ்பரத்தினம், ப. பிரசுரிக் கப்படாத ஆய்வுக்கட்டுரை, 1997.
5. மங்கை, “ஆலயமலர்”, நவம், 97.
6. முருகரத்தினம், தி. “மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள்”, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, 1978.
7. முருகேசன், வை. “சைவ சித்தாந்தம்” (புதிய அணுகுமுறை), மெய் கண்டான் பண்ணை, 1997.
8. மூவர் தேவாரம், தலைமுறை, ஸ்ரீ காமகோடி ஆய்வு மையம், 1988.
9. Tamil Lexicon, University of Madras, 1963.